

Nr 247.

Av herr **Mannerskantz**, *angående utvidgning av gällande bestämmelser om begränsning i vissa fall av skatt att gälla även kommunalutskylder.*

Under förarbetena till gällande bestämmelser angående begränsning i vissa fall av skatt till staten diskuterades, huruvida även kommunalutskylderna skulle omfattas av den tilltänkta skattespärren. I den på finansdepartementets uppdrag av särskild sakkunnig utarbetade promemorian framhölls, att en skattespärr, som reducerade de kommunala utskylderna, däri inbegripen fastighets-skatten, måste befaras förorsaka allvarliga rubbningar i kommunernas ekonomi, varjämte den skulle komma i strid med de för kommunalbeskattningen grundläggande principerna. Om å andra sidan kommunalutskylderna visserligen inräknades i det maximala skattebeloppet, men reduktionen i sin helhet verkställdes å statsskatterna, skulle en mängd problem upprullas — bl. a. med hänsyn till att garantibeskattningen och reglerna om avdrag för underskott kunna medföra hög kommunalskatt, även där statsskatten är ringa eller ingen. Då dessa problem skulle kräva en ingående utredning, stannade den sakkunnige vid att föreslå, att skattespärren endast skulle omfatta de statliga skatterna.

I yttrandena över förslaget uttalade bl. a. kammarrätten, att uteslutandet av kommunalutskylderna måste anses vara en brist i förslaget. Vid framläggandet av förslaget för 1942 års riksdag anförde departementschefen i detta hänseende: »Även om det varit önskvärt, att jämväl kommunalutskylderna kunnat inordnas i systemet, lärer detta icke vara möjligt att för närvarande genomföra. Såsom i promemorian framhålles, skulle nämligen kommunalutskyldernas inordnande under reduktionsregeln upprulla en rad problem, vilka för sin lösning kräva en mera ingående utredning än som nu kan medhinnas.» I det skicket, som skattespärren slutligen genomfördes, lämnades kommunalutskylderna också utanför.

I likhet med kammarrätten m. fl. anser jag det vara en uppenbar brist, att skattespärren icke utformats så, att även kommunalutskylderna medräknas i de maximala skattebeloppet. Då något annat skäl för denna brist icke anförts än att saken skulle kräva en utredning, som vid skattespärrens genomförande år 1942 icke medhanns, anser jag det i hög grad önskvärt, att en sådan utredning nu igångsättes i syfte att snarast möjliggöra en reformering av bestämmelserna.

Åberopande av vad ovan framhållits får jag sålunda hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, *dels* att skyndsamt utredning verkställes rörande möjligheterna till sådan reformering av gällande bestämmelser angående begränsning i vissa fall av skatt till staten att även kommunalutskylderna inräknas i det maximala skattebeloppet, *dels* att de förslag, vartill sådan utredning kan föranleda, snarast föreläggas riksdagen.

Stockholm den 22 januari 1944.

Axel Mannerskantz.
